

Lutz Hübner (Heilbronn, Alemanya, 1964)

És un dels dramaturgs alemanys més prolífics (té escrites més d'una trentena de peces teatrals) i amb més projecció i repercussió internacional. Tot i que es dona a conèixer amb *Tränen der Heimat* (1995), l'èxit li arriba tres anys més tard amb *Das Herz eines Boxers* (El cor d'un boxejador), per la qual rep el Deutscher Jugendtheaterpreis i amb la qual esdevé un dels dramaturgs alemanys més prometedors, sobretot en l'àmbit del teatre adreçat al públic juvenil. Des d'aquell any, comença a publicar obres de manera constant i se'n succeeixen les estrenes, amb gran reconeixement per part de crítica i públic. Entre les seves obres destaquen *Alles Gute* (1998), *Creeps* (2000), *Winner & Loser* (2002), *Scratch!* (2003), *Nellie Goodbye* (2003), *Hotel Paraiso* (2004), *Ehrensache* (2005), *Für alle das Beste* (2006), *Die letzte Show* (2006) i *Aussetzer* (Reacció, 2007). Es distingeix per haver aconseguit un estil i una manera molt pròpia d'escriure i pel fet de fer servir un llenguatge que connecta amb el públic juvenil. Les seves són obres amb una decidida crítica social que parlen de joves sense ideals, de joves que es troben al llindar de l'edat adulta, de les seves preocupacions o obsessions, de les seves angoixes davant un futur incert.

Reacció

Horaris: de dimecres a dissabtes a les 22 h
i diumenges a les 19 h
Preu: 16 €

Venda d'entrades a la taquilla de la sala,
Caixa Catalunya i Telentrada
Telèfon: 902 10 12 12
www.telentrada.com

Sala Beckett/
Obrador Internacional
de Dramatúrgia
Carrer Alegre de Dalt, 55 bis
08024 Barcelona
Telèfon: 93 284 53 12
Fax: 93 219 79 27
info@salabeckett.cat
www.salabeckett.cat

Metro: línia 4 (Joanic o Alfons X)
Autobusos més propers: 24, 31, 32, 39, 55,
74, 92, 114, 116
Parades de Bicing més properes: plaça
Rovira, plaça Joanic, carrer Secretari
Coloma (entre carrers Providència i
Legalitat) i carrer Balcells (amb carrer
Secretari Coloma)

Servei de bar i cafeteria: entrepans fets al
moment. Gaudeix de l'ambient de la Sala
Beckett.

Disseny: Enric Jardí

Sala subvencionada per:

Generalitat de Catalunya
Institut Català
de les Indústries Culturals

Ajuntament de Barcelona
Barcelona Cultura

Amb la col·laboració de:

MANNERS →
TRADUCCIONS I REPRESENTACIONS

Proper espectacle

Coses que dèiem avui

— de Neil LaBute

Traducció de Cristina

Genebat

Direcció: Julio Manrique

— del 29/6 al 25/7/2010

l'Obrador de la Sala Beckett

V Obrador d'estiu

— del 10 al 17 de juliol

a l'Institut del Teatre

GREC 2010 Festival de

Barcelona

Segueix-nos a Facebook

— Cursos d'escriptura

dramàtica amb Enzo

Cormann, Xavier Albertí,

Carles Batlle, Sergi Belbel i

Pere Riera

— Cursos d'interpretació

amb Will Keen, Marco

Calvani i Tomeu Vergés

— Curs de direcció amb

Neil LaBute

Reacció

— de Lutz Hübner

Del 2 al 20/6/2010

Traducció d'Eduard Bartoll

Direcció: Òscar Molina

Amb: Lídia Linuesa i Albert Carbó

Lazzigags produccions

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

Sala Beckett 20 anys

Del 2 al 20 de juny de 2010

Reacció — de Lutz Hübner

Fitxa artística

Text Lutz Hübner

Traducció Eduard Bartoll

Direcció Òscar Molina

Intèrprets

Julika Stöhr: Lídia Linuesa

Christopher Neumann: Albert Carbó

Pare (veu en off): Artur Trias

Escenografia Eloi Linuesa

Il·luminació Francesc Rodelles

Ajudant de direcció Ota Vallès

Projeccions Eloi Linuesa, Montse Mateo i

Anna Corberó

Tècnic Jaume Edo

Caracterització Joana Martí

Fotografies Helena Agell

Producció executiva Miquel Agell

Durada 1 hora i 15 minuts

Una producció de Lazzigags Produccions

lazzigags
PRODUCCIONS

www.lazzigags.cat

Amb la col·laboració de:

Sinopsi

En Chris és un noi de setze anys que està a punt d'obtenir el graduat escolar, tot i que treu unes notes molt dolentes: ja té dos suspesos i no se'n pot permetre cap més. A més a més, com que ha repetit curs una vegada, si ara no aprova, el seu pare es posarà furiós. No li queda altre remei, per tant, que intentar convèncer la nova professora, la senyoreta Stöhr, perquè faci els ulls grossos i li posi la nota que necessita per treure's el graduat. En Chris, però, no compta amb el fet que ella és responsable, lliurada i compromesa amb la seva feina, i que no estarà disposada a cedir...

Parlant del dimoni (Notes sobre Reacció)

Les darreres estadístiques ens diuen que la violència a les escoles ha augmentat. No solament els estudiants, també els professors són cada vegada amb més freqüència víctimes de la violència. Els motius dels delinqüents poden ser molt variats: un tracte injust, la por de treure males notes, la intimidació per forçar un trasllat, la vanitat ferida, una ofensa a l'orgull del mascle... De vegades, amb una picabaralla al pati de l'escola n'hi ha prou per desencadenar una agressió física.

El professor passa a ser l'objectiu de l'agressió: els joves descarreguen en ell totes les seves frustracions perquè és l'única persona que es troba literalment "a l'abast de la mà", que representa una societat en la qual el jove se sent exclòs i discriminat. Els professors representen una institució que ha exhaurit totes les promeses. El treball en equip i les bones notes ja no són cap mena de garantia d'un futur laboral. Els llocs d'aprenent, sobretot a les *Hauptschulen*, les escoles de formació professional, només són per a un grup molt reduït dels joves que han renunciat a uns estudis superiors. De vegades n'hi ha prou amb el nom de l'escola perquè ni tan sols t'arribin a citar per a una entrevista personal (als barris deprimits de París, l'adreça és com un estigma: ningú no diu on viu per poder arribar com a mínim a l'entrevista personal).

La por a una resposta negativa fa que molts ni tan sols presentin una sol·licitud. O encara pitjor: pot ser que els cridin per a una entrevista i no se'n surtin. La igualtat d'oportunitats és un concepte que ha passat a la història, el sistema educatiu alemany ja no és flexible en sentit ascendent, l'estudiant fill de pares obrers és l'excepció. Tothom es queda a la classe social que l'ha vist néixer. A hores d'ara, ja es parla de "dinasties de subsidi social": pares que han perdut totes les esperances, incapaçs de motivar els seus fills i sovint sense cap mena d'interès a implicar-se en la seva evolució escolar. (Tot sovint, les reunions de pares d'alumnes són l'únic moment en què els professors tenen l'atenció dels pares.) O també es dona el cas contrari: els nens es troben sota pressió. *Has d'aconseguir-ho*. Una exigència caracteritzada per la por a baixar de nivell que es converteix en una amenaça, i és aquesta pressió la que els joves alliberen a l'escola.

I els professors? Són declarats els ganduls de la nació, els principals culpables dels sorprenents resultats de l'informe PISA, el grup laboral amb el percentatge més alt de síndrome de desgast professional, el cap de turc de tot el que va malament amb la mainada. *Que facin el favor d'arreglar-ho tot!* Amb uns pressupostos d'educació realment a la baixa i una actitud reformista que a les esferes ministerials sona bé però que a la pràctica sovint no són més que romanços, l'última peça de la línia jeràrquica de l'ordre establert és exhortada a equilibrar tot allò que s'ha desatès des de la política, la societat i les llars familiars.

Totes les pors d'una societat es manifesten amb molta més força en els nens i els joves. És en ells on més aviat es pot percebre el corrent fred que travessa una societat. Als mestres i als educadors se'ls fa entrega de tots els conceptes malmesos d'una societat i una política que es mostra hostil cap als nens de manera latent.

Allà, a primera línia, es troben ambdues parts, enfrontades com dos exèrcits fatigats en la Tercera Guerra Mundial; ningú no vol ja la victòria, l'únic que volen és deixar-ho tot enrere, només volen resistir. Resistir fins que passi què? Fins que prevalgui una política que realment ofereixi als joves la possibilitat de trobar un lloc en aquesta societat, fins i tot si no són fills dels privilegiats. Fins que s'acabi la injustícia del sistema educatiu alemany. Fins que la formació tingui el valor que ha de tenir, és a dir, que no es consideri com un mitjà per assolir un objectiu, sinó com a valor per si mateix, que permeti la participació de tothom en una societat democràtica.

Que potser exagero? Sembla que estigui parlant del dimoni?

Doncs sí. Perquè hi ha milers d'exemples que diuen el contrari. Sempre n'hi ha.

Però el teatre també ha de parlar del dimoni. Per a tots aquells que no saben quina fila fa. O per a aquells que creuen que el dimoni és tan sols un nen molt bufó i que ningú no li ha de tenir cap por.

—Lutz Hübner

Reacció (o deixar que passi la tempesta)

L'educació navega malament, gairebé naufraga, i, com un vaixell abandonat a la deriva, ningú sembla trobar-li el rumb adequat. Malgrat els continus debats, no es troba una solució. No se sap si tornar a "la vella guàrdia" o demanar que hi intervingui un estat encara més paternalista.

El teatre de Lutz Hübner s'interessa pels joves i la seves angoixes, crítica fort, posa el dit a la nafra, però mai fa dogma: mostra, ensenya, emociona, et fa preguntes, et mostra les teves pròpies contradiccions, els teus temors, els dubtes. I ho fa amb un llenguatge proper però envoltat d'una poètica teatral realista i suggeridora. Demana als actors risc i veritat, esforç i ritme per a una estructura moderna que immediatament connecta amb una generació jove per fer-la còmplice. Però, sobretot, per no fugir de la reflexió.

Reacció no pot deixar-te indiferent, i des-trueix amb només dos personatges la idea o el concepte de "teatre per a joves". Ens implica a tots i, si bé no dona la solució, ens sedueix submergint-nos en un tema d'actualitat total perquè no mirem cap a una altra banda tan fàcilment. Acció o reacció? Aquest és el dilema!

—Òscar Molina

Apunts sobre el teatre per a joves

"Les obres de teatre per a joves sempre han de partir de la història, del tema. El punt de partida és l'adolescent i les circumstàncies familiars, polítiques i socials que l'envolten. Ha de ser la seva història, ha de poder fer-se-la seva. Tota metadiscussió sobre formes teatrals, llenguatge i estils narratius esdevé secundària i tan sols té importància en la mesura que ajudi a posar de manifest el desig en la construcció d'aquestes històries."

"La finalitat del teatre per a joves no hauria de ser formar un futur públic de 'teatre per a adults', no és un fenomen transitori ni una droga d'iniciació. Si el jove s'entusiasma amb el teatre perquè li aporta alguna cosa, de gran també hi anirà, i, si no és el cas, això no vol dir que es posi en dubte el teatre per a joves. Es tracta d'un valor *per se*, es fa per a adolescents i és el seu fòrum, fàbrica d'idees, caixa negra emocional, o bé tan sols un bon entreteniment."

"Qualsevol tipus d'objectiu pedagògic, sigui quina en sigui la forma, no té res a fer dins del teatre per a joves. Els joves de seguida detecten si la llumeta vermella de la moral fa pampallugues i si algú no se'ls pren seriosament."

"No escrivim per a joves, sinó per a adults que encara no han assolit la majoria d'edat. Pràcticament no hi ha cap tema que no aparegui en l'adolescència, i pràcticament no hi ha cap tema que no aparegui de nou, d'una altra forma, en la vida adulta."

—Lutz Hübner

La versió completa d'aquest article està publicada al número 31 de la revista teatral (*Pausa*), editada per la Sala Beckett el passat mes de desembre i disponible a www.salabeckett.cat